

Sygn. akt II PK 104/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa A. R.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w G.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 21 listopada 2013 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 lutego 2013 r., którym oddalono powództwo A.R. o przywrócenie do pracy w pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w G..

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 56 § 1 k.p., art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 52 § 1 pkt 1 k.p., art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 52 § 1 pkt 1 i art. 56 § 1 k.p., art. 151 § 1 pkt 1 i 2 k.p., a także na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 378 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i orzeczenie co do

istoty sprawy przez przywrócenie powoda do pracy w pozwanej oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania w I i II instancji, a także o zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z tego powodu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a nadto skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżący powołał się, między innymi, na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ale brak jest podstaw do przyjęcia, że w sprawie występuje zagadnienie prawne uzasadniające potrzebę rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Powołanie się na tego rodzaju przesłankę „przedsądu” wymaga bowiem sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu.

Nie stanowi zagadnienia prawnego pytanie o to, czy „Sąd pracy jest związany przy ocenie zaistnienia przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przyczyną podaną przez pracodawcę w pisemnym oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, stanowiącą zarzucony pracownikowi przez pracodawcę przy składaniu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia przejaw naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, czy może we własnym zakresie ustalić inną przyczynę (rodzajowo inną) niż podana

przez pracodawcę w tym pisemnym oświadczeniu, która zdaniem Sądu mogła uzasadniać uznanie, że pracownik naruszył podstawowe obowiązki pracownicze i na tej podstawie oddalić powództwo pracownika”, bowiem w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy taki problem w ogóle nie występuje. W judykaturze przyjmuje się, że wynikający z art. 30 § 4 k.p. wymóg wskazania przyczyny rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest ściśle związany z możliwością oceny jego zgodności z prawem. Wskazanie tej przyczyny lub przyczyn przesądza o tym, że spór przed sądem pracy może się toczyć tylko w ich granicach. Okoliczności podane pracownikowi na uzasadnienie decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy, a następnie ujawnione w postępowaniu sądowym, muszą być takie same, zaś pracodawca pozbawiony jest możliwości powoływania się przed organem rozstrzygającym spór na inne przyczyny mogące przemawiać za zasadnością rozwiązania umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1998 r., I PKN 315/97, OSNAPiUS 1998 nr 14, poz. 427). Jednocześnie utrwalone jest stanowisko, że oświadczenie o rozwiązaniu natychmiastowym powinno zawierać przyczynę sformułowaną tak, by rozumiał ją pracownik. Tak tę sprawę ujmował Sąd Najwyższy zarówno w starszych orzeczeniach (por. np. wyroki: z dnia 24 lutego 1997 r., I PKN 538/97, OSNAPiUS 1999 nr 3, poz. 86 czy z dnia 26 marca 1997 r., I PKN 565/97, OSNAPiUS 1999 nr 5, poz. 165) jak i w najnowszych judykatach (por. wyrok z dnia 11 stycznia 2011 r., I PK 152/10, OSNP 2012 nr 5-6, poz. 62). W sprawie, której przedmiotem jest ocena zgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy w trybie art. 52 k.p., analizując przyczynę rozwiązania stosunku pracy i jej skonkretyzowanie należy badać (uwzględniając całokształt materiału dowodowego sprawy i stan faktyczny, który doprowadził pracodawcę do złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy w trybie art. 52 k.p.), czy pracownik rozumiał (powinien rozumieć) stawiane mu zarzuty i ich istotę, a nie ograniczać się do treści werbalnej samego oświadczenia pracodawcy, które w szczególnych okolicznościach może być krótkie, a nawet lakoniczne, o ile strony sporu wiedziały co się za nim kryje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 r., II PK 312/11, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 171).

Sąd Okręgowy stwierdził, że wskazana w oświadczeniu pracodawcy przyczyna rozwiązania umowy o pracę z powodem (praca na stanowisku po spożyciu alkoholu) była sformułowana konkretnie i w pełni zrozumiale dla pracownika, skoro z ustaleń poczynionych w tej sprawie wynika, że powód w godzinach pracy spożywał alkohol, co zostało potwierdzone badaniem przeprowadzonym na Komisariacie Policji, a czynności, jakie miał powód wówczas wykonywać, polegały na odczycie liczników, które to stanowisko pracy nie ma z natury rzeczy charakteru stacjonarnego. Ustalenia Sądu odwoławczego odnośnie do samowolnego opuszczenia miejsca pracy w tym dniu przez powoda nie świadczą zaś o przyjęciu przez Sąd innej niż wskazana w oświadczeniu pracodawcy przyczyny rozwiązania umowy o pracę, albowiem stanowią jedynie element stanu faktycznego przybliżającego okoliczności, w jakich doszło do zarzuconego powodowi naruszenia obowiązków pracowniczych w postaci spożywania alkoholu.

Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia, że w sprawie występuje zagadnienie prawne o treści powyżej przytoczonej i z tych samych względów brak jest przesłanek do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, bowiem z uzasadnienia wniosku wynika, że i to twierdzenie skarżący opiera na założeniu przyjęcia przez Sąd Okręgowy innej przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę z powodem niż wskazana w oświadczeniu pracodawcy i stąd wynikającym naruszeniu przepisów prawa materialnego i procesowego.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.